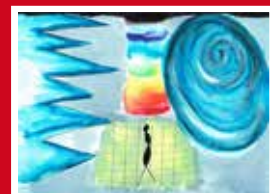

Quarantaine Portretten

Door Hein Walter

Zomer 2020

Quarantaine Portretten

Door Hein Walter

Op 22 juli werd het eerste portret gepubliceerd, in *Almere Deze Week*, de krant die eens per week in Almere wordt verspreid. Vijftien weken lang gaven we Almeerders de ruimte om over hun eigen situatie te praten in deze ingewikkelde tijd. Ik ging wekelijks in gesprek met een Almeerder en praatte met hem of haar over deze coronatijd. Hoe beleeft iemand deze periode? Biedt deze periode voor iemand een kans, of juist niet? Is het een heftige periode, of is het juist een heel rustige tijd?

Bij elk portret stond een tekening, van steeds een andere Almeerse kunstenaar. Zij mochten zelf weten hoe ze zich door het verhaal lieten inspireren.

Voor dit project werden we ondersteund door Cultuurfonds Almere. We kregen subsidie om kunstenaars een kans te geven iets te verdienen en ook om ons netwerk uit te breiden. Zo kwamen we in contact met kunstenaars die we nog niet kenden en ook met organisaties die we nog niet kenden.

Van in ieder geval twee kunstenaars weet ik dat ze hun tekening verkocht hebben aan degene die geportretteerd was. Dat is fijn, voor beiden!

De coronatijd is nog niet voorbij. Maar aan de reeks portretten is wel een eind gekomen. Op 18 november kwam het laatste portret in de krant. Het zou mooi zijn als er een vervolg op zou komen, maar daarover hebben we nog geen nieuws.

Inhoud

- Pag. 3 Gaddie Morman / *Alina Alieva*
- Pag. 4 Siamara Slager / *Tessa van Vredendaal*
- Pag. 6 Germalin Kierindoongo / *Evelien Stor*
- Pag. 7 Rianne Veenstra / *Melissa Jonker*
- Pag. 9 Frode Bolhuis / *Linde Gadellaa*
- Pag. 11 Aurelia Ebbe / *Marcel de Boer*
- Pag. 13 Brigitte van de Roest / *Godfried Zöllner*
- Pag. 14 Burhan Yalcin / *Cynthia Jagtman*
- Pag. 16 Els Boonstra / *Folkje Nawijn*
- Pag. 18 Han Pegman / *Sandra Keijzer*
- Pag. 19 Harrie Jansen / *Floor Schothorst*
- Pag. 21 Hasan Alkhatib / *Karin van de Kuilen*
- Pag. 22 Mike van Itterzon / *Esther*
- Pag. 24 Nico Bleuel / *Ailyne Stein*
- Pag. 25 Saviëno Misdjan / *Anke Portier*

De zitten op een bankje bij het skatepark op De Evenaar en kijken naar jongens en meisjes die fakies doen, ollies en kick-flips..., de taal van het skaten is Engels! Gaddie is een hardcore skater, komt dagelijks naar Almere Buiten en voelt zich hier thuis. Hij vertelt dat er vaak skaters uit andere steden komen, uit Den Haag, Hoorn, omdat dit een van de beste skateparken van Nederland is. En het is ook schoon! Geen afval op de grond, geen vandalisme, nauwelijks graffiti, geen alcohol, geen drugs. Er zijn skaters, kinderen die stappen, groepjes BMX'ers en ook vaders. De sfeer is gemoedelijk en ontspannen. Aan de zijkant liggen tassen en shirts en die liggen daar ge-

Corona is hier geen onderwerp. Gaddie houdt zich op het werk wel aan de richtlijnen, is ook op zichzelf, doet geen gekke dingen, maar in

Illustratie bij het portret van Gaddie Morman door Alina Alieva

dit park gelden de sociale regels van de jeugd. In het uur dat we zitten te praten, kwamen er zo'n tien jongens langs voor een begroeting, een omhelzing of een boks. Een andere jongen antwoordt dat hij zich in winkels wel bewust is van de anderhalve meter en daar voorzichtig is, maar hier niet. Terwijl hij het zegt, realiseert hij zich dat dat best apart is. Maar ja, hier is niemand ziek, dus waarom zou je. In de eerste periode kwamen er hekken om het park. Dat was wel even schrikken. Er kwamen toezichthouders, maar er waren nooit problemen. Tijdens het skaten hou je vanzelf afstand. Ze moesten soms even waarschuwen, meer niet. En nu? Bang is hier niemand. Niet om te vallen en ook niet voor corona.

Alina over haar tekening:

Nederland, Gaddie (jong, creatief, vriendelijk en niet bang), mooi weer, goede sfeer, jong en oud/iedereen is welkom, TV met stoplicht, corona leeft meer in de media en niet bij ons in het park; veel kleuren en prints gebruikt van mijn schilderijen, zodat ik als kunstenaar ook herkenbaar ben in het werk; kleuren geven ook aan hoe veelzijdig en creatief Gaddie is.

Siomara Slager – The Washlounge

Als je de zaak binnenkomt, dan ruik je meteen de geur van frisse kleren of lakens en begrijp je ook direct het gevoel dat Siomara Slager haar klanten mee wil geven als ze hun kledingpakket geleverd krijgen of ophalen, dat het ruikt als een cadeautje. Siomara is een perfectionist met hart voor de dingen die ze doet: als ze zegt dat ze de kleren die ze wast of stoomt als nieuw laat voelen, dan maakt ze dat ook waar. Ze is deskundig. Als het nodig is, dan bewerkt ze eerst de vlekken, of stikt ze even een los naadje. En de vaste klanten zien haar zorgvuldigheid en komen ervoor terug. Sommigen hebben een was-abonnement, met ophalen en brengen, anderen hebben een lakenpakket, en er is ook een groep die zelf de was komt doen. Maar in de coronatijd was het even veel te stil. De tweeverdieners werkten thuis en de schone overhemden waren niet nodig. Ze kon gelukkig een beroep doen op de Tozo-regeling om de diepte te overbruggen. Nu wordt het langzaam weer wat drukker.

In de zaak staat een rij wasmachines waar je zelf de was kunt doen en er staan ook een paar grote machines voor flinke partijen. Vroeger had elke buurt een eigen wasserette, maar deze Washlounge in Almere Poort, waar je ook zelf je eigen was kan doen, is uniek in Almere. Een van haar grote klanten is het Oranjehuis, dat ook in Almere Poort zit, waar wekelijks veel lakens en handdoeken nodig zijn. Verder heeft ze grote klanten in de theater- en muziekwereld, musici die vaak smetteloos wit moeten dragen. Maar ook de bewoners van de Tiny Houses die principieel geen wasmachine hebben, komen er. Het ecologische handelsmerk van Siomara zal hen aanspreken. Met uitzondering van het wasparfum, dat voor die exclusieve geur zorgt, is alles milieuvriendelijk – de Growing Green Speld kreeg ze niet voor niks.

Illustratie bij het portret van Siromara Slager door Tessa van Vredendaal

Germalin Kierindoongo

Germalin is persoonlijk begeleider bemoeizorg bij Kwintes. Haar cliënten zijn mensen die om verschillende redenen zorg mijden, vereenzamen of de weg in de samenleving dreigen te verliezen. Het gaat altijd om kwetsbare mensen die hulp nodig hebben. Ze bezoekt hen thuis, op afspraak, maar het komt ook voor dat ze hen in de Inloop ziet in de Schoutstraat, of op straat aanspreekt, als ze overlast geven. Dan wordt ze door de politie opgeroepen om te helpen. Haar cliënten noemen haar in dat geval bemoeipolitie.

In 1998 kwam Germalin vanuit Curaçao naar Nederland. Ze deed de MBO Sociale Dienstverlening, daarna de HBO, en via de Jellinek Kliniek en later de Verslavingszorg kwam ze in 2006 bij de Bemoeizorg. Ze is er nog steeds op haar plek! Germalin is integer, kijkt zonder vooroordeel naar mensen, ze is empathisch,

maar kan ook duidelijk grenzen stellen. En, heel belangrijk voor de mensen waarmee ze zich bemoeit, ze is ook bereikbaar buiten kantooruren.

De coronacrisis heeft bij deze groep grote impact. Sommige mensen zijn extra bang geworden en doen soms helemaal de deur niet meer open. En in de eerste maanden mocht er alleen via beeldbellen contact worden gehouden; ook dat werkte natuurlijk niet voor iedereen even goed. Germalin zelf is ook door een diep dal gegaan. Ze werd op een bepaald moment ernstig ziek. De waarnemend arts gaf de diagnose corona – zonder te testen. Acht weken lang heeft ze geleden onder hevige pijnen en doodsangst. Toen pas bleek ze een maaginfectie opgelopen te hebben, die met antibioticum snel genezen had kunnen worden. Maar na acht weken ging dat niet meer zo snel. De stress had haar bijna geveld. Inmiddels werkt ze weer halve dagen, maar ze

Illustratie bij het portret van Germalin Kierindoongo door Evelien Stor

heeft wel de tijd gekregen om na te denken. Over discriminatie bijvoorbeeld. Ze heeft geen probleem met het witte denkpatroon, maar het zwarte denkpatroon heeft evenveel recht van bestaan. Het wordt tijd dat we dat gaan inzien!

Evelien over haar tekening:

Van Curaçao naar NL emigreren; contact maken met zorgmijders: daar heb je moed en fluïditeit voor nodig. Ondertussen mag je jezelf, je gezondheid en je roots, niet vergeten. Rechts zie je op de achtergrond Willemstad, links grachtenpanden van Amsterdam

Rianne Veenstra

“Ik faciliteer ontmoeting, zou ik in januari hebben gezegd”, zegt, Rianne Veenstra, “maar corona maakte alles anders”. Nu moet ze creatief zijn en oplossingen zoeken. Rianne is dominee in De Drieklank in Almere Buiten, een protestantse gemeente met zo’n 1100 leden. Normaal gesproken komen die mensen met enige regelmaat naar diensten of werkgroepen, maar niets is meer normaal. In de kerk zijn de stoelen zó neergezet dat er voldoende ruimte tussen zit; tachtig mensen kunnen er nu op een zondag samenkomen. De koffie en koek na afloop in de hal, zijn vervangen door ijs op het plein. Dan kunnen de mensen elkaar toch ontmoeten en dat is een belangrijk aspect van de kerkbijeenkomsten. Maar toch blijft een deel van de mensen nog thuis.

De crisis zorgde bij Rianne eerst voor stilstand en inkeer. De kerk ging dicht, ze mocht geen mensen bezoeken. Ook haar bijzondere hobby, sporten in de TBS kliniek, mocht niet meer. Ze verstilde, ging plantjes stekken en thuis schilderen, en herstelde zo haar balans. Inmiddels is er weer beweging! Ook in de energiehuishouding van Rianne. Wie niet fysiek in de kerk wil of kan komen, kan de dienst ook op internet zien, via www.kerkdienstgemist.nl, de werkgroepen worden weer bezocht, zoals het taalcafé en het buurten in de kerk op de vrijdagochtend, en De Drieklank is weer in business. Die stiltefase heeft haar wel tot het besef gebracht dat de kerk nog meer dan ze deed met andere organisaties moet samenwerken. Met de buurtwerker van de Oslostraat bijvoorbeeld, met het Leger des Heils, Windesheim, kunstenaars. Dat kost tijd en voorbereiding, maar Rianne voelt de energie om die wortels te gaan onderzoeken. Mensen zoeken de mystiek, het mysterie van het niet weten, maar noemen het antwoord misschien geen God. De tijd vraagt andere woorden. Daarnaast moet er nog steeds veel diaconaal werk worden gedaan, het beroep

op de voedselbank is bijvoorbeeld de afgelopen maanden groter geworden, het pastoraat vraagt aandacht en tijd, en al moet het op anderhalve meter, de ontmoeting blijft centraal staan.

Melissa over haar tekening:

Rianne verstilde tijdens de crisis, ging plantjes stekken en herstelde haar balans. Inmiddels is er weer beweging (bloemen op de achtergrond: de stekjes zijn tot bloemen uitgegroeid). Rianne wil nog meer samenwerken (de 3 bijen, 3 is het getal is van compleetheit. Vaak denken mensen dan aan de drie-eenheid: Vader, Zoon en heilige Geest. Bijen staan symbool voor samenwerking). En al moet het op anderhalve meter, de ontmoeting blijft centraal staan.

Illustratie bij het portret van Rianne Veenstra door Melissa Jonker

Frode Bolhuis – beeldend kunstenaar

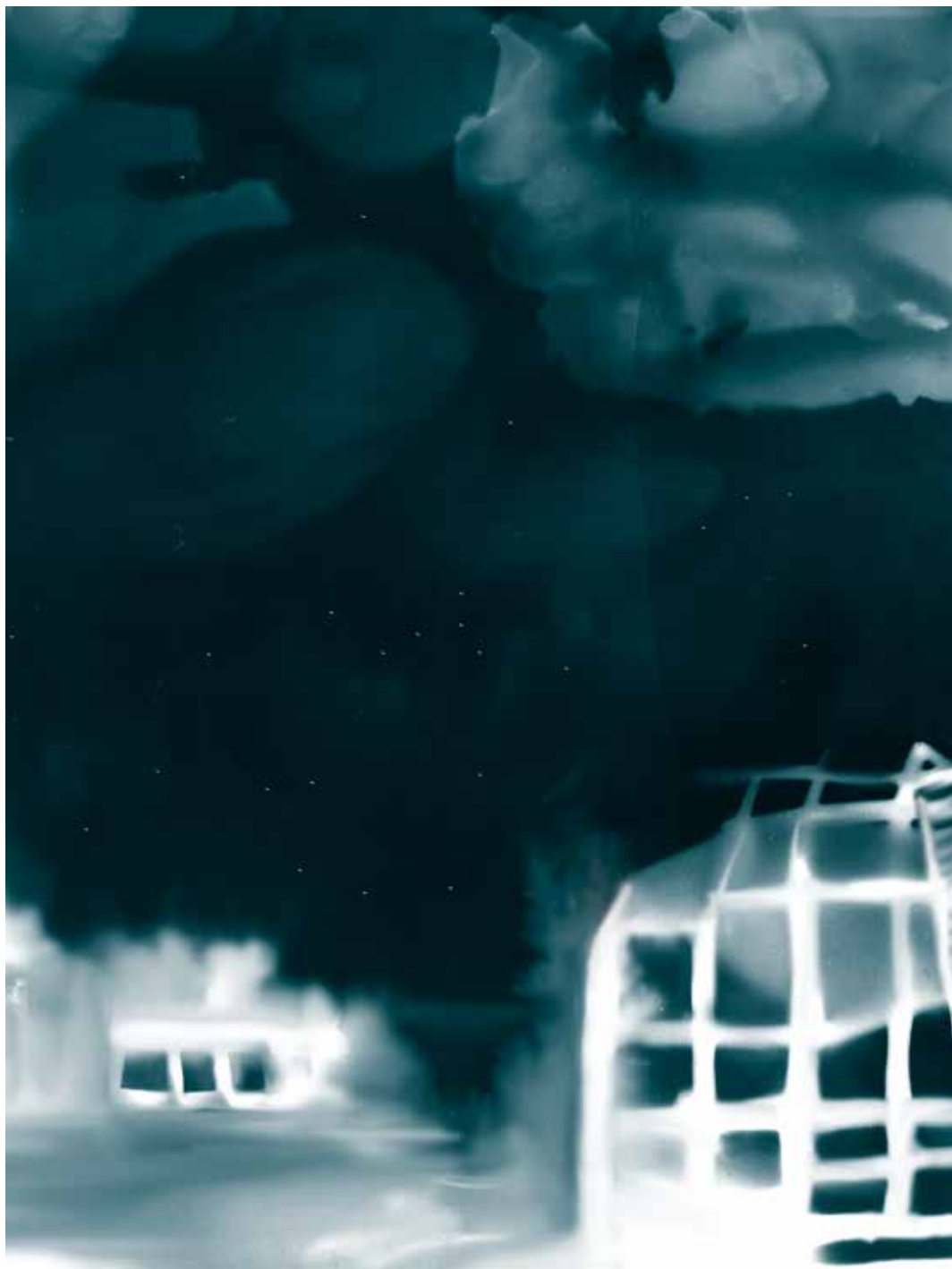
De coronacrisis was voor Frode Bolhuis geen angstige periode. Eerder een bijzondere tijd van rust, herwaardering en van samenwerking. Frode en vrouw hebben samen met acht andere gezinnen een eigen woonstraat gemaakt in Oosterwold. Het zal ongetwijfeld een proces geweest zijn van vallen en opstaan, maar nu is het een paradijs. Ruimte, groen en vriendschap. Door de crisis was iedereen thuis, ouders en kinderen, en kregen ze het cadeau van tijd om de gezamenlijke schuur te bouwen.

Frode is beeldend kunstenaar (www.frodebolhuis.nl). In Almere kennen we vooral Siemen Bolhuis, zijn vader, maar Frode eigenlijk niet. Hij richt zich op grote evenementen als de KunstRai, museale tentoonstellingen en hij verkoopt werk via zijn galerie aan verzamelaars. En daarmee heeft hij succes. Door de crisis gingen veel dingen niet door, maar er kwamen ook onverwachte kansen. Zo wilde een grote kunstverzamelaar juist nu wat extra's doen en gaf hem een grote opdracht.

Frode maakt veel klein en kleurrijk plastic en die objecten zijn betaalbaar én gewild. Misschien omdat ze mystiek zijn, associatief en raadselachtig. Ze prikkelen op een zachte manier de fantasie, maar geven nooit volledig hun betekenis prijs. Zoals dromen ongrijpbaar zijn, zo zijn deze werken vrij. Ruimtelijke poëzie. Beeldjes van mensen, symbolische figuren, die in staande houdingen op de muur zweven. Speels werk is het, maar wel gemaakt door iemand die een serieus oog heeft voor elk detail. Wat dat betreft lijken hij en zijn vader op elkaar. Met een soort speelse terloopsheid weet Frode precies wat hij doet, bereidt hij zich voor, onderzoekt, leest zich in – zoals goede kunstenaars doen. En elke morgen staat hij om vijf uur op om naar zijn atelier te gaan. Wát een leven!

Linde over haar fotogram:

Wat me bijbleef was dit: heel vroeg in de rust en stilte kunnen opstaan om heel vroeg naar je atelier te gaan onder de sterren. Ik heb een klein paradijselijk Oosterwold gemaakt met een schuur.

Fotogram bij het portret van Frode Bolhuis door Linde Gadellaa

Aurelia Ebbe – La Aurelia

La Aurelia is een van de verborgen parels van Almere. Ondernemers kennen Aurelia Ebbe wel, want ze was in 2016 zakenvrouw van het jaar, stylisten en architecten in Nederland kennen haar ook, want die doen zaken met haar bedrijf en klanten uit o.a. India en Dubai weten ook de weg naar haar te vinden, maar de Almeerders... voor velen van hen is de stap naar haar studio nog wat te groot. Als ze er toch een keer komen, bij een open atelierroute in Almere Haven bijvoorbeeld, dan kijken ze hun ogen uit. Dan ontdekken ze dat ook zijzelf hun eigen huiskamer zouden kunnen omtoveren in grootse ruimtes met een majesteitelijke uitstraling. De muur vullende wanddecoraties die La Aurelia in haar collecties heeft, de wallpapers met bloemen, oud goud, secret gardens, zijn iets duurder dan het behang dat je bij de doe-het-zelver kan kopen, maar de concurrentie met een betaalbaar kunstwerk kan het zeker aan.

Aurelia is ondernemer en ook kunstenaar, een gouden combinatie. Zij maakt de exclusieve ontwerpen en is lang niet uitgeput. Elk jaar, net zoals dat in de modewereld gebruikelijk is, presenteert zij de nieuwe collectie. Ze maakt haar designs digitaal, waarbij ze gebruikt maakt van haar eigen foto's, van bloemen, natuur en objecten, haar eigen tekeningen, schilderijen, van alles. Ze legt vormen en kleuren over elkaar tot er een gelaagde compositie ontstaat die duidelijk herkenbaar is als een Aurelia. <https://la-aurelia.com> ...je moet het gewoon even zien!

De coronatijd was voor Aurelia en Paul (ze runnen het bedrijf samen) een ingewikkelde tijd. Beurzen, zoals VT Wonen, gingen niet door, opdrachten werden on hold gezet en ze

moesten hun studio zelfs twee maanden sluiten. Fabulous Friday, de maandelijkse ondernemersborrel in hun studio konden ze natuurlijk ook niet meer organiseren. Maar echte ondernemers vinden altijd een weg. Aurelia ging vloggen! Op Youtube heeft ze een eigen kanaal en daar legt ze haar ontwerpen uit. En ze ging meer dan ervoor online, de wereld over. En nu begint gelukkig de economie weer te draaien. Bezoek La Aurelia tijdens het Landelijk Atelierweekend op 14 en 15 november.

Tekening bij het portret van Aurelia Ebbe door Marcel de Boer

Brigitte van de Roest, pedicure

Aanvankelijk zou ze pas 1 juli weer aan het werk gaan, maar Brigitte werd overvallen door het vervroegde 25 mei. Toen was ze nog niet klaar met het opknappen van haar praktijkruimte. Want die moest corona-proof gemaakt worden: alles moest bedekt met plastic! Hoezen, spatkappen, een ionenlucht-reiniger. 150 mondkapjes voor € 224,- 4 spatkappen voor € 100,- Ga zo maar door. Gewoon extra bedrijfskosten die behoorlijk oplopen. En elke dag een vuilniszak vol afvalplastic. In die eerste week dat ze weer klanten kreeg, moest ze erg wennen aan alle verhalen die ze hoorde. Ze was juist gewend geraakt aan de

stilte van de quarantaine. Terwijl Brigitte aan hun voeten werkt, luchten zij hun hart. "En je moet heel goed luisteren, want als ze de volgende keer komen, dan verwachten ze dat je nog precies weet wat ze je verteld hebben." De tweede week ging het mis. Brigitte heeft door haar werk last van een frozen shoulder en artrose. Ze was daarvoor bij de fysiotherapeut. En daar.... viel ze en brak haar elleboog. Dus nu moest ze na twee weken alweer stoppen. Hoe het financieel verder moet, weet ze niet. De situatie is extra ingewikkeld, omdat ze dit jaar een dure opleiding volgde. Ze werkt al 21 jaar als kwaliteitsregisterpedicure plus plus en heeft alle mogelijke specialisatiediploma's op zak. Maar vorig jaar is de wetgeving ver-

Tekening bij het portret van Brigitte van de Roest door Godfried Zöllner

anderd. Ze hebben er een graad boven gezet. Heb je die, dan ben je medisch pedicure. Als ze die graad niet haalt, dan wordt ze voortaan uitbetaald als basispedicure en mag ze bepaalde patiënten niet meer behandelen. Het theorie-examen heeft ze al gehaald. 25 juni is het praktijkexamen, maar dat kan ze nu onmogelijk doen.

Één voorval wil ze graag nog kwijt: toen ze geen klanten mocht ontvangen door de RIVM-maatregelen, was er een man die pijn aan zijn voet had. Hij wilde persé geholpen worden. Brigitte legde uit dat het niet mocht, dat er een boete van € 4.000,- op stond. Daar nam hij echter geen genoegen mee. Hij moest en zou geholpen worden. Hij bedreigde haar zelfs! 'Kom je niet? Dan kom ik wel even bij jou om de boel kort en klein te slaan'. Ze is er niet op in gegaan, maar wát een wereld!

Godfried over zijn tekening:

De illustratie toont naast haar gezicht een ongeduldig boze klant. "En in haar hand de rubberen corona handschoen. Je ziet diploma's fladderen en het kost allemaal gigantisch veel geld, vandaar de munten en bankbiljetten. Verder is het pijnlijk werken, met gekromde vingers van de artrose-kramp", aldus Godfried Zöllner over zijn tekening.

Burhan Yalcin

Burhan haalde zijn bachelor psychologie, maar kreeg direct een goede baan aangeboden in de Fashion. Hij nam die stap en maakte carrière in de kledingbranche. Hij werd uiteindelijk manager van twee dure kledingwinkels in Amsterdam, verkocht grote merken en stond bijvoorbeeld jaarlijks op de Miljonairs-fair. Maar de maatschappij werd harder. Aan de ene kant werden de contracten met merken en banken steeds nadeliger en aan de andere kant werden de klanten steeds veeleisender en gewiekster. Diefstal, terugsturen van duidelijk gebruikte en zelfs gewassen kleding, het was allemaal dagelijks kost. En er gebeurden ook dingen die je niet kan bedenken: op een dag kreeg hij een agent van een ander merk in zijn winkel, die een zaak aanspande omdat een kledinglogo naar zijn idee teveel op zijn eigen logo leek. Hij was alle winkels afgegaan die het merk verkochten. Het werd een rechtszaak die de agent uiteindelijk ook won. Je moet er maar mee dealen als winkeleigenaar. Het gaat ...totdat het niet meer kan. Op een dag bleek het teveel. Hij zit nu thuis en probeert een nieuwe werkwereld te vinden. Dat valt nog niet mee.

Burhan kijkt met psychologische ogen naar de wereld. Wat gebeurt er momenteel? De coronacrisis is een zware periode, maar geeft ook kansen. Hij zag dat het contact tussen mensen beter werd, dat het respect voor ouderen groeide, dat er tijd kwam voor opa's en oma's, ook al mocht het contact niet fysiek zijn. Ook de beweging van Black Lives Matter zette hem aan het denken. Hij heeft zelf ervaren wat een niet Nederlandse achternaam betekent bij sollicitaties. Kan hij een rol spelen op scholen? Burhan heeft Turkse ouders, maar is zelf in Nederland geboren. Hij heeft ook een Nederlandse vrouw. Hij kan de verschillende werelden overbruggen, zeker met een psychologiediploma in zijn achterzak. Of wil hij zich laten omscholen tot leerkracht, zij-instromer worden. De toekomst zal het leren.

Cynthia over haar collage

De kracht en dramatiek die deze collage uitstraalt. De verwarring, hoop en wanhoop. De genaaide stoffen als symbool van delen van ons verleden die ons maken tot wat en waar we nu zijn. Het rode pad dat we gaan.

Tekening bij het portret van Burhan Yalcin door Cynthia Jagtman

Els Boonstra

Stond ze voor 16 maart nog gewoon als biologiedocent voor de klas, na de lockdown moest ze uitzoeken hoe ze aan haar honderd leerlingen digitaal les moest geven en was ze opeens casemanager van 22 mentorleerlingen. Els is docent aan het Echnaton en geeft vol overtuiging les aan VMBO leerlingen, die natuurlijk een diploma moeten halen, maar vooral begeleiding nodig hebben om evenwichtige en goed op de maatschappij voorbereide jongeren te worden. Het eerste wat ze deed toen de school dicht ging, was al haar leerlingen bellen en vragen hoe het met ze ging. Wat haar deugd deed, was dat veel van haar mentorleerlingen de vraag ook terug stelden. Die sociale vaardigheid hadden ze in ieder geval!

Als ze terugkijkt naar die periode, dan was het lesgeven een full-life-job geworden. De telefoon lag naast haar computer, want er waren altijd leerlingen die niet konden inloggen. Leerlingen appten haar met vragen over hoe ze moesten uploaden, inloggen, scannen, etc. Ouders mailden met vragen en opmerkingen over hun kinderen, dat ze dyslectisch waren, of de stof niet snapten, met andere docenten was er veel overleg en het appen ging de hele dag door. Sommige leerlingen verlegden namelijk hun schooltijd naar het eind van de dag of 's avonds. Dus kwamen er de hele dag door berichten op haar telefoon ... ze was een helpdesk geworden. Ze ging vloggen! Op die manier liet ze leerlingen – en andere docenten – zien hoe je programma's moest gebruiken. Ze moest, zoals alle docenten, in korte tijd veel nieuwe dingen leren.

Als er een tweede lockdown komt, zijn ze beter voorbereid. Dan is er een protocol voor digitaal lesgeven, met regels voor begroeting, afsluiting, controlevragen en met aandacht voor de 7 minuten regel... want zo kort, bleek uit onderzoek, kunnen mensen zich concentreren. De huidige fase is extra ingewikkeld. De meeste leerlingen zijn op school, maar er zijn

ook leerlingen thuis die wachten op testresultaten en sommigen zijn thuis omdat hun ouders de school niet veilig vinden. De hybride vorm... les op school en ook digitale lessen voor thuiszitters geeft dubbel werk.

Folkje over de tekening

Bij het verhaal van Els over haar lespraktijk tijdens de lockdown voelde ik hoe hectisch dit voor haar, en velen met haar geweest moet zijn. Bijna word je overweldigd door alles wat op je af komt. Daarom past deze tekening denk ik bij haar gevoelens op dat moment! Nu is er veel ervaring opgedaan en hopelijk is men beter opgewassen tegen volgende tegenslagen...

Tekening bij het portret van Els Boonstra door Folkje Nawijn

Han Pegman

Han Pegman is 73 jaar. Toen hij zeven jaar geleden verhuisde naar Woonzorgcentrum Castrovalva, wist hij dat met de zorg en de huisregels hij ook de nadelen erbij kreeg: je raakt een deel van de regie kwijt. Hij heeft zich daarbij neergelegd. Ook deze situatie – waarin hij negen weken geen bezoek mocht ontvangen, ook niet van zijn vrouw – accepteerde hij zonder morren. Hij skype met haar. Verder zag hij alleen het personeel. Die zich het schompes werkte, zoals hij het zegt. Hij schaamde zich voor het applaus dat ze kregen! “Als je werkelijk vindt dat ze meer verdienen, maak dan hun salaris hoger!” Ook neemt hij inconsequenties waar. Bijvoorbeeld bij de beschermende kleding. In zorgcentra hebben ze vaak te maken met het norovirus, een

besmettelijk virus dat buikgriep veroorzaakt. Dan loopt de verpleging wekenlang in witte pakken, met handschoenen en mondkapjes. En nu, met Covid-19, een veel gevaarlijker virus... moeten ze het doen met hun eigen kleren.

Vervelen heeft Han zich nooit gedaan. Hij heeft zoveel interesses! De Chinese taal, bijvoorbeeld, filosofie, schaken, esoterie. Hij kijkt dagelijks een Chinese film en bekijkt veel documentaires op YouTube. Over wiskunde, Tesla, noem maar op. Han is een gelovig man, maar volgt zijn eigen pad. Hij heeft zichzelf de bijnaam de dwaas gegeven. Hoe meer je weet, hoe meer je inziet dat je niks weet. Han is gekluisterd aan zijn rolstoel, maar kan wel met een helikopterview de wereld bekijken. Hij ziet dat we als maatschappij varen tussen twee rotsen, Scylla en Charybdis.

Tekening bij het portret van Han Pegman door Sandra Keijzer

“Twee kwaden die weinig ruimte overlaten. Aan de ene kant de strenge regels, de enorme belangen van de aardoliemaatschappijen en farmacie, de angst voor de dood en aan de andere kant de vrijheid van het individu. We zitten in de tang en het is enorm complex.” Hij zou willen dat de regels flexibeler waren, maar schikt zich en schaakt verder met zijn kleinzoon op het internet.

Sandra over haar tekening

Sandra Keijzer heeft zich voor haar tekening, getiteld ‘Als een dwaas gevangen in onwetendheid’, laten inspireren door het verhaal van Han Pegman.

Harrie Jansen

Harrie Jansen is goud waard, toch zullen weinig Almeerders hem kennen, want zijn werk en aandacht richt hij op mensen die niet op de voorgrond treden, die het met zichzelf niet makkelijk hebben: mensen met een schizofrene achtergrond, mensen die lijden aan een bipolaire stoornis, borderline, autisme, depressiviteit of bijvoorbeeld mensen met een eetstoornis. Hij doet dat bijvoorbeeld als mantelzorger in Amsterdam bij een handvol mensen die hij al jarenlang elke vrijdag een bezoek brengt. Maar óók als voorzitter van het Cliënten Service Centrum (=CSC) in ggz de Meregaard te Almere met een aparte ruimte, waar hij samen met andere vrijwilligers contacten onderhoudt met de mensen die zich bij het CSC hebben aangemeld voor doorde-weekse activiteiten. Hij is ook lid van OCO Almere team en inzetbaar voor psychiatrische patiënten met stapelproblemen (schuldhulpverlening & wonen en werken). Het contact met het team van psychologen, casemanagers en directie van de Meregaard werd door corona verstoord. Het zal wat tijd kosten om dat weer vlot te trekken.

Harrie had tot zijn pensioen (november 2018) een veelzijdige baan als bedrijfseconoom/projectleider bij de gemeente Amsterdam, waar hij ook met veel verschillende mensen met allerlei functies en karakters moest werken. Dan leer je wel schakelen. In zijn jeugd moest hij zijn weg vinden tussen zijn vader die als bakker doordraaide en diverse keren opgenomen moest worden in een psychiatrische instelling en zijn moeder ook bij één van die keren met uithuisplaatsing bij familie elders tot gevolg. Hij vond die weg: in voelen, nadenken, creativiteit en nieuwsgierigheid. Hij is oprecht begaan met anderen, kan goed luisteren, maar negatieve energie neemt hij niet over.

De coronamaatregelen bepaalden dat het CSC een periode geen fysieke activiteiten mocht

organiseren. Geen yoga, geen tekenactiviteit, geen bijeenkomsten. Maar bellen, appen en mailen kon wel. En dat deden ze. En zo konden ze klankboorden, coachen, helpen reflecteren en hielden ze hun groep op de rit. Een klein aantal ingeschrevenen bleken er zelfs sterker en zekerder van te worden. In september kunnen ze weer echt operationeel werken in de ruimte(s), die ze bij ggz De Meregaard tot hun beschikking hebben, mits ze de 1,5 meter afstand maar handhaven. Misschien dat ze deels ook in de tuin moeten werken – zolang het weer het toelaat.

Zijn bezoeken als mantelzorger in Amsterdam kon hij in de coronatijd gewoon doorzetten.

Gelukkig maar, anders was de eenzaamheid bij deze mensen misschien te zwaar geworden.

Floor over haar tekening

Ik heb me laten inspireren door de broosheid van de menselijke psyche, de innerlijke worsteling en het dreigende zwarte gat waar deze kwetsbare mensen ingezogen kunnen worden, wanneer de juiste hulp ontbreekt. Maar ook de verlichting die mensen zoals Harrie kunnen bieden.

Tekening bij het portret van Harrie Jansen door Floor Scothorst

Hasan Alkhatib

Hasan is Syrië ontvlucht en via een gevaarlijke tocht over zee kwam hij uiteindelijk in Nederland. Dat was zes jaar terug. Hij werd hier herenigd met zijn vrouw en twee jaar geleden werd hij vader van zijn dochter Naya. Hun tweede kind is op komst. De coronatijd was voor hem een bijzondere tijd, omdat hij in deze periode zijn studie aan de UVA af kon maken, een nieuwe baan vond én zijn Nederlands paspoort kreeg. Ook kon hij in deze periode voldoende tijd vrijmaken voor familie en gezin, waardoor het voelde als een welkome adempauze. Een domper was de presentatie van zijn debuutroman, 'Laatste Kogel' (alleen in het Arabisch verschenen; zijn tweede roman schrijft hij in het Nederlands), die in maart zou plaatsvinden, maar toen niet door kon gaan.

Hasan is een bijzondere jongen! Hij is jurist, Midden-Oosten deskundige en hij heeft een talentknobbel. Vanaf september gaat hij werken bij het UWV. Daar wordt hij één van de specialisten op het gebied van Privacy Beveiliging, met als kwaliteit de communicatie. Afgelopen jaar gaf hij les aan Nieuwe Nederlanders op hun weg naar het Nederlanderschap. Hij doceerde o.a. over de kernwaarden van Nederland, over ons politieke systeem en over de rechten en plichten van burgers en politie. Dat laatste onderdeel wordt doorgaans gegeven door politieagenten, maar door corona kon dat niet. Nu kreeg hij ook dat lespakket. Hasan is een bruggenbouwer, met een zachtaardig karakter, een man die letterlijk en figuurlijk in verschillende gebieden thuis

Tekening bij het portret van Hasan Alkhatib door Karin van de Kuilen

is. Dat hij ook zijn nek durft uit te steken, laat hij zien met zijn roman. De boodschap die hij daarin verkondigt is: Als er een God bestaat, dan verdient hij geen respect. Een boodschap die hem in het Midden-Oosten duur zou komen te staan. Maar gelukkig voor hem – en ook voor ons – woont hij in Almere. Onze stad is met hem rijker geworden!

Karin over haar tekening

Toen ik de tekening af had, heb ik er een prop van gemaakt. Al die kreukels die zo ontstonden, geven op hun manier het ingewikkelde leven weer van Hasan.

Mike van Itterzon

Mike is de eigenaar en kracht achter de sportschool in Haven, Van Itterzon Sport. Je kunt hier kickboksen en worstelen. De benaming kracht is niet voor niets gekozen! Mike is namelijk een bron van lichamelijke en geestelijke energie! En al heeft hij, zegt hij zelf, een kort lontje, zijn levenskracht is duidelijk van het positieve soort. Hij is op de wereld om mensen te helpen om hun weg in het leven te vinden. Het kickboksen brengt je in evenwicht: doordat je het fysieke traint en beheerst, leer je ook het innerlijk beheersen.

De sportscholen moesten dicht in de eerste coronagolf, ...en eigenlijk is dat opmerkelijk! Je zou iedereen juist op doktersadvies naar de sportschool moeten sturen. Want je leert daar je lichaam in balans te brengen, zodat je vitaler wordt en weerstand opbouwt. Geestkracht en lichaamskracht gaan hand in hand en helemaal zoals Mike zijn leerlingen begeleidt. Hij is coach, leraar, vriend en bijna als een vader voor al zijn mensen – normale mensen die na een dag werken ontspanning vinden in lichamelijke inspanning. Push-ups, sparren, trap- en stoottechnieken oefenen op bokszakken. De meesten recreatief, maar hij heeft ook een paar talenten onder zijn hoede. Met hen reist hij de wereld af voor wedstrijden, zoals hij vroeger zelf ook deed.

Hij heeft veel geleerd van de jongeren die van 's Heeren Loo komen. Dat zijn jongens en meiden met een stoornis in het autistisch spectrum. Kwetsbare jongeren die je alleen met geduld en respect kan bereiken. En dat gaat hem goed af, want Mike is oprecht, duidelijk en spreekt van zijn hart; zijn taal verstaan ze goed. Respect is sowieso onmisbaar in deze sport, want zonder dat is het levensgevaarlijk. Toen alle sportscholen dicht moesten, kreeg hij ondersteuning vanuit de overheid. Daar is hij dankbaar voor. De regering doet het in zijn ogen goed, manoeuvrerend tussen al die verschillende meningen. We hebben deze regering gekozen, zegt hij, dus we moeten

*nu niet zeiken. Die leus hangt ook in de zaal:
Niet zeiken, je komt hier om te trainen. En dan
doen zijn leerlingen dan ook, zweten en afzien.*

Tekening bij het portret van Mike van Itterzon door Esther

Nico Bleuel – Ni-Ja Textielgroep

Het is een kleine onderneming op de Gooise-kant met een grote klantenkring in Almere en omstreken. Ni-Ja Textielgroep levert borduur- en drukwerk op bedrijfskleding. Toen de corona-crisis begon had Nico net zijn vijfde werknemer aangenomen. Hij had ervoor kunnen kiezen om hem weer te ontslaan, maar in plaats daarvan koos hij ervoor om zichzelf, zijn vrouw en zijn vader een paar maanden geen loon uit te betalen. Zo kon het bedrijf de periode overbruggen. Nico heeft het vertrouwen dat de vraag op den duur wel weer aantrekt,

maar zijn bedrijf had zeker 40 % omzetverlies. Met name door het wegvallen van grote evenementen, zoals Koningsdag, het Havenfestival, met de Botterrace, maar ook Formule 1 en Sail. Maar Nico is een echte ondernemer. Hij straalt vertrouwen uit en weet dat hij met de kwaliteit van zijn producten en zijn eigen inventiviteit deze storm overleeft.

Ni-Ja Textielgroep vertegenwoordigt goede merkkleding, zoals Workwear, Mascot, Tricorp en ID en sportmerken als Clique en Craft. Ze borduren logo's en teksten met borduurmachines op polo's, broeken, jassen en vesten, zodat

Schilderij bij het portret van Nico Bleuel door Ailyne Stein

de bedrijfskleding en het promotiemateriaal helemaal worden gefinetuned op de stijl van een bedrijf. Het bijzondere van Ni-Ja is dat ze snel en flexibel werken, want ze hebben het hele proces in eigen hand. Als iemand voor overmorgen honderd bedrukte hesjes bestelt, dan zorgen ze daarvoor, ook als dat betekent dat ze 's avonds door moeten werken. Ze hebben de capaciteit om 4000 borduringen te leveren in een week. In deze coronaperiode hebben ze voor Jumbo en veel andere bedrijven hesjes ontworpen voor 1,5 meter. Dat was slechts een kostendekkende actie, maar het leverde wel reuring op, waardoor nu toch ook weer andere klanten binnenstappen. Zoals de directeur van groot bouwbedrijf in Bussum die een hele collectie bestelt voor zijn personeel. En in die rustige periode hebben ze de ruimte genomen om de website te vernieuwen (www.ni-ja.nl), het pand anders in te richten en een klein beetje te verbouwen. Er is nu een mooie entree, een balie en goede uitstalling van alle producten. Toekomst? Kom maar op!

Ailyne over haar schilderij

Mijn doek is een bedrijf. Je ziet allemaal bloemen. Je moet eerst zaaien om te oogsten toch. De familie was goed bezig en toen kwam Corona. De mooie bloemen die ze hadden werden zwart wit en grijs.

De vader heeft zichzelf niet uitbetaald om een jongen in dienst te houden. Hij is de vaderfiguur en ook het hart van hun bedrijf. De vader is ook de grote bloem in het midden.

Als je goed kijkt beschermt hij de andere bloemen met mijn hart. Zie rode lijn.

Door verkoop van gele hesjes hebben ze toch in tijden van Corona flink wat omzet gemaakt. Ik heb ook een geel hesje met houd-afstand verwerkt in mijn schilderij. Met als tekst 'we doen het samen'.

Saviëno Misdjan – Savv Ivøry

Saviëno is jong, 24 jaar, en nog maar pas begonnen, maar in zijn dromen heeft hij al een winkel in de PC Hoofdstraat waar hij zijn eigen kledinglijn verkoopt. Na het tweede jaar van zijn opleiding Junior Fashion Designer heeft hij besloten om een tussenjaar te nemen om zijn bedrijf te starten. Volgend jaar gaat hij weer verder met school, want dat diploma wil hij ook! Zijn eigen woning is nu nog tegelijk opslag voor de kleren die hij ontwerpt en bestelt en doorverkoopt. Dat moet natuurlijk anders als zijn tracksuits, hoodies en sweaters massaal besteld gaan worden en het big business wordt, maar voor nu kan het. Met als groot voordeel dat hij nog niet zo'n groot risico loopt.

Hij was net twee weken bezig toen de corona crisis uitbrak. Hij had al ontwerpen gemaakt en had op papier het hele traject al klaar: logo ontwerpen, inpakmateriaal bestellen, pakbonnen, boekhouder, kleding in verschillende kleuren bestellen, fotoshoots, website, marketing en verkopen. Maar durfde hij het risico nu nog aan? Aan de andere kant.... de winkels moesten sluiten, misschien was online verkoop juist de geweldige kans waarvan hij droomde! Saviëno zette door en nu heeft hij zijn eigen merk kleding: www.savvivory.com, een merk dat staat voor streetwear van kwaliteit en comfort, met het logo van de adelaar. De volgende stap is accessoires, zoals petten en tassen.

Hij werkt op dit moment nog samen met een Almeerse groothandel. Zijn shirts en sweaters koop je bij Savv Ivøry Fashion en hij bestelt het vervolgens bij hen. Dat heeft als groot voordeel dat zij zorgen voor opslag en verzending, het nadeel is dat daardoor de winstmarge aanzienlijk kleiner wordt. Je hebt sowieso andere partijen nodig. Wie denkt dat de fashion ontwerpers met patronen, stoffen, naalden en scharen werken, die is even vergeten dat

we leven in de moderne tijd Ontwerpen doe je nu met Illustrator en andere computer-programma's. Je stuurt je ontwerp naar India of China en dan krijg je de bestelling na twee weken thuisgestuurd. Zo kan je in korte tijd groot worden!

Anke over haar tekening

Saviëno in zijn werkkamer, omringd door zijn successen.

Tekening bij het portret van Saviëno Misdjan door Anke Portier

CULTUURFONDS
ALMERE

Almere **DEZE WEEK**

A thick red curved line that underlines the text 'DEZE WEEK'.

STICHTING

DE ZIJDERUPS